

Arrest

nr. 101 032 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shah Kot, provincie Punjab. U was sinds 2007 woonachtig in Lahore en behoort tot de Ahmadiyya geloofsgemeenschap. U werkte als dispatcher en webdesigner voor een IT bedrijf in Lahore. Na de aanval op twee moskeeën van de Ahmadiyya-gemeenschap op 28 mei 2010, begon u mee in te staan voor de veiligheid van uw moskee. U stond elke vrijdag buiten aan de moskee zorgde er voor de veiligheid en fouilleerde de aanwezigen. Het was rond januari of februari 2011 dat u daar werd opgemerkt door uw buurman, Muhammad Usman. Tot dat ogenblik was hij niet op de hoogte dat u

Ahmadiyya was. Sindsdien begon hij u te viseren. Hij kon niet verkroppen dat u Ahmadiyya was. Hij is zelf Soenniet. Bovendien was hij lid van Khatme e Naboo wat, een anti-Ahmadiyya organisatie. Hij begon u te bedreigen en dreigde ermee u te zullen vermoorden. Eén keer heeft hij u ook geslagen. In juli 2011 lichtte hij tevens uw werkgever in over uw geloof en gaf te kennen dat zij problemen zouden kennen indien ze u zouden blijven tewerkstellen. Binnen de week werd u ontslagen. Als gevolg van deze bedreigingen door uw buurman geuit verliet u eind juli of augustus 2011 Lahore en vertrok u naar uw ouderlijke woning in Dharowhali nabij Shah Kot (provincie Punjab). Tijdens uw verblijf daar bleef hij u telefonisch bedreigen. Na overleg met uw familie besloot u het land te verlaten. Naast de door u aangehaalde problemen met Muhammad Usman speelde ook de algemene (veiligheids)situatie voor Ahmadiyya in Pakistan een rol in uw beslissing het land te verlaten. Op 4 september 2011 verliet u Pakistan en reisde u per vliegtuig naar België. U reisde met het paspoort van een andere persoon. Op 5 september 2011 kwam u in België aan. U liet u eigen Pakistaans paspoort achter bij u thuis in Pakistan. U bent in het bezit van een kopie van uw Pakistaans paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u tot de religieuze groep der Ahmadiyyas behoort en hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat individuele leden van deze gemeenschap omwille van hun religie vervolgd kunnen worden in Pakistan, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen individuele vrees voor vervolging ongeloofwaardig is.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 15 december 2010 een studentenvisum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk. U hebt deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers nooit een visum voor een Europees land te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 3). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten en nooit in een ander Europees land te hebben verbleven (CGVS p. 3). Echter, nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u in het bezit van uw eigen paspoort en voorzien van een studentenvisum op 21 januari 2011 naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd en daar tot september 2011 te hebben verbleven om toen vanuit het Verenigd Koninkrijk naar België te reizen (CGVS, p. 6 en 7). Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid, temeer daar u uw problemen met Muhammad Usman in Pakistan tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde in de periode januari tot september 2011, toen u in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen ken geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde asielrelaas. Uw bewering, na confrontatie met voorgaande vaststellingen, dat de door u aangehaalde problemen met Muhammad Usman in Pakistan wel degelijk plaatsvonden maar eerder in 2010 voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk, missen overtuigingskracht (CGVS, p. 7 en 8).

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dit niet gedaan te hebben omdat ze u zouden verwijten met een studentenvisum te

zijn gekomen (CGVS, p. 7). Dit is echter geen afdoende reden. Iedereen heeft immers het recht om na aankomst in het Verenigd Koninkrijk, dat de Conventie van Genève heeft ondertekend, een asielaanvraag in te dienen. Het al dan niet bezitten van een verblijfstitel staat een asielaanvraag niet in de weg. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk correct informeert en een asielaanvraag indient. Het feit dat u geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven alvorens naar België te komen en hier pas een asielaanvraag hebt ingediend, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker betoogt dat hij het recht heeft om zelf te kiezen in welk land hij een asielaanvraag indient en dat een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker vervolgt dat de ahmadiyya gemeenschap in Pakistan onvoldoende beschermd wordt en dat corruptie binnen de politie wijdverbreid is.

Verzoeker benadrukt dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus nu de huidige situatie in Pakistan dermate onstabiel is en het risico op willekeurig geweld en aanslagen overal in het land bestaat.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het bezit was van een Pakistaans paspoort waarmee hij op 15 december 2010 in het bezit werd gesteld van een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk. Niet enkel heeft verzoeker deze informatie aanvankelijk achtergehouden ten aanzien van de Belgische asielinstanties, hij verzweeg bovendien dat hij naar aanleiding van dit visum ook effectief in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven tussen 21 januari 2011 en september 2011 om vervolgens van daaruit naar België te reizen. Verzoeker heeft deze feiten slechts toegegeven nadat hij geconfronteerd werd met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency. Uit deze vaststelling kon dan ook met recht worden besloten dat verzoeker een poging heeft ondernomen de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de algehele geloofwaardigheid van verzoeker temeer nu de feiten aan de basis van verzoekers asielrelaas aanvankelijk gesitueerd werden in de periode januari tot september 2011, op een ogenblik dat hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk relativeert de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag in redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en hij vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient. Dat verzoeker gedurende een jaar in Verenigd Koninkrijk verbleef zonder er asiel aan te vragen verhindert nog verder geloof te hechten aan zijn verklaringen Pakistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Ter terechtzitting wordt door de verwerende partij een document neergelegd, Subject Related Briefing; "*Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community*" van 29 maart 2013. Gelet op de datum van verschijning maakt de verwerende partij vooreerst aannemelijk dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76, § 1, derde lid, 3° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij vraagt om uitstel van de behandeling van de zaak teneinde haar confrater de mogelijkheid te geven hierover schriftelijk conclusies te maken. Op dit verzoek wordt niet ingegaan aangezien verzoekende partij dit document ter terechtzitting uitvoerig heeft kunnen inkijken en haar vervolgens de mogelijkheid geboden werd hierop mondeling te repliceren zodat haar voldoende gelegenheid tot tegenspraak werd geboden. Verzoekende partij die de inhoud van dit document niet betwist vraagt vervolgens dat er rekening wordt gehouden met de situatie van de ahmadiyya zoals deze beschreven wordt in het document.

Uit het neergelegde document blijkt dat de situatie van de ahmadiyya in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Het behoren tot de ahmadiyya-gemeenschap op zich is echter onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde door een verblijf in het Verenigd Koninkrijk, voorafgaandelijk aan zijn binnenkomst in België, te verzwijgen. De door verzoeker aangehaalde feiten waarop hij zijn asielrelaas steunt deden zich bovendien voor op een ogenblik dat hij zich in het Verenigd Koninkrijk bevond. Verzoeker achtte het ten slotte niet noodzakelijk een asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk hetgeen de geloofwaardigheid van de voorgehouden nood aan internationale bescherming ondermijnt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen

extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar verzoeker niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict zijn terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt onjuist zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER